

Kapitola 1

Soudní jednání nebralo konce. Kolega advokát dobrých patnáct minut plamenně řečnil sám pro sebe a nikdo z přítomných ho neposlouchal.

Já ne.

Můj klient určitě ne.

Seděl tiše a nervózně si rovnal kravatu. Do rytmu poklepával pravou nohou a nerozuměl mu ani slovo.

Nemusel.

Zaplatil si totiž advokáta.

Mě.

Nechápal jsem, proč je tak nervózní. Jeho manželka, se kterou se už půl roku rozváděl, se k přelíčení nedostavila. Nemusel se na ni dívat. Nemusel

se dokonce ani tvářit, že mu je lhostejná. Nemusel předstírat, že rozvod, který ve skutečnosti nechtěl, mu vyhovuje. Jeho madam se nechala zastupovat v plném rozsahu a touhle dobou si pravděpodobně narovnávala lehátko pod slunečníkem někde u moře. Se svým milencem. Pila frapé nebo míchaný barevný drink s brčkem znázorňujícím tropický deštník a měla svého budoucího ex zcela v hrsti.

Soudkyně občas zavřela a s námahou zase otevřela mírně oteklé oči. Sledoval jsem s napětím, zda se jí to podaří znovu. Pokud je už neotevře, zabálíme to tady všichni. Těžce indisponovaná nakonec prohlásí:

Další líčení odročuju na...

Pošilhával jsem po svém mobilu. Nastavený na tichý režim přerušovaně blikal jako reklamní poutače v Las Vegas. Tři přijaté zprávy od Laury, čtyři nepřijaté hovory od mojí ženy.

Proč zase vyšiluje?

Hana.

Moje manželka.

Poslední dobou to vážně přeháněla. Volala mi denně nejmíň desetkrát a pokaždé řešila životně důležité věci. Průměr hadice na zalévání zahrady, co jsem měl k obědu, jestli umyju auto cestou z práce nebo mě nutně potřebovala jako advokáta. Vždycky když telefonovala se svojí matkou, měl jsem o práci postaráno. V jejich neustálých sporech jsem jí měl dělat obhájce. S mojí tchyní si dokázaly vjet do vlasů už po dvou vteřinách společného telefonického roz-

hovor. Obdivoval jsem tuhle její schopnost vytvořit konflikt dvě vteřiny poté, co se navzájem pozdravily. Když jsem si ji bral, nebyla hádavá. Byla ideální. Milá, přitažlivá a neuvěřitelně inteligentní. Chytrá byla tak akorát. Nic přehnaného. Co nepochopila napoprvé, to jsem jí vysvětlil. Když to nešlo ani napodruhé, potřetí jsem se už nesnažil. Za pětadvacet let našeho manželství se z ní postupně stal docela slušný problém.

Můj problém.

Ona se mnou neměla žádný.

Díky mé obezřetnosti.

Díky své nevědomosti.

Nic netušíc o mých úletech, mých avantýrách, mém promiskuitním mužském egu si v manželství se mnou žila jako v bavlnce.

„Líčení odročuji na 23. června.“ Dlouho očekávané vysvobození přišlo v hodině H. V místnosti bylo vedro, nefungovala klimatizace a okna se nedala otevřít.

S rachotem jsem odsunul židli a postavil se.

„Pane doktore, takže se tedy uvidíme v červnu.“ Můj klient si ještě jednou narovnal na okrajích roztrěpenou kravatu a podal mi ruku.

„Do té doby si ještě zavoláme,“ podal jsem mu pravou ruku. Levou jsem zapnul normální režim mobilu. Podržel jsem mu dveře a vyšel před budovu soudu. Venku svítilo slunce, pofukoval svěží větřík a moji octavii nikdo neodtáhl.

Paráda. Konečně víkend!

Padl jsem na přední sedadlo své Sandry a listoval v mobilu. Sandrou jsem důvěrně nazýval svoji novou nadupanou octavii s pohonem na všechna čtyři kola.

Čekám na tebe v šest u sebe, lásko. Přečetl jsem si zprávu od Laury. Za slovem láska byla ještě tři srdíčka a jeden smajlík.

Bleskově a bez dioptrických brýlí jsem odepsal:
Těším se, Broskvičko!

Zariskoval jsem. Bez brýlí už nevidím na malá písmenka. Displej mého samsungu by mohl být klidně dvakrát větší. Škoda že výrobci telefonů nemyslí i na muže v nejlepších letech. Dávno po čtyřicítce a těsně před padesátkou. Tehdy je prý chlap v tom nejlepším věku, akorát má krátké ruce. Tuhle skutečnost jsem se dozvěděl od své oční lékařky. Nemoc krátkých rukou může za to, že nevidíme na malá písmenka. Krátkozrakost, která přichází s věkem, lze lékařsky definovat i takhle.

Ze slušnosti jsem se zasmál.

Nahlas.

Hlasitým smíchem jsem ocenil její vtip z kategorie slabších. Ocenil jsem v podstatě její vytrvalost. Přesně totéž mi říkala před rokem. Jako novinku.

Se stejným zanícením, se stejně trapnou pointou.

Zaklonil jsem hlavu, opřel ji o pohodlnou opěrku sedadla v autě a zkontroloval odesilatele zprávy.

L jako Laura. Přečetl jsem si v kolonce příjemce.
Vyřízeno!

Je to v suchu!

Moje dlouhonohá, dlouhovlasá, sladká studentka posledního ročníku filozofické fakulty, obor tlumočnictví a překladatelství.

Moje Broskvička s mandlovýma očima a se smyslými plnými rty. Nádhernými rty, které uměla tvarovat do toho nejsvědňějšího úsměvu na světě.

Jaký nikdy nenatočili ani na Kolibě.

Ani na Barrandově.

A v Hollywoodu už vůbec ne.

Hodil jsem mobil na vedlejší sedadlo a nastartoval Sandru.